

[Brixtofte]

gumentation om, at det er dem, der har store indkomster, der rammes, også direkte forkert og vildledende.

Pensionisterne burde slet ikke røres. Det nytter ikke i denne forbindelse at tale om, at de store fradrag fører til små indkomster, for pensionisternes fradrag ligger på et par tusinde kroner om året, og bruttoindkomsten er således faktisk identisk med den skattepligtige indkomst. Indgrebet over for folkepensionisterne er derfor fuldstændig uberettiget, idet det udelukkende rammer folkepensionister med få penge mellem hænderne. Det er ikke så underligt, at mange mister lysten til at spare op for selv at klare sig, når blot en lille opsparing straffes så hårdt, som det bliver tilfældet.

Det allerværste i ministerens mange lovforslag er dog de mange indgreb, der nu gennemføres over for vores handicappede medborgere. Lad mig allerførst citere socialministerens tale på det første møde i nationalkomiteen vedrørende handicapåret 1981, afholdt den 17. april 1980 på Christiansborg. Som formand for nationalkomiteen sagde ministeren bl. a. – gengivet efter referat fra sekretariatet for det internationale handicapår 1981:

»Handicappede er borgere i vort samfund som alle andre borgere, og de har krav på samme respekt og ret til selvbestemmelse som alle andre og har samme behov som hele befolkningen. Handicapåret skal bruges til at forbedre forholdene for handicappede, bl. a. ved hjælp af aktiviteter af oplysende art, og det er vigtigt, at arbejdet fortsætter efter 1981.«

Hvem kunne forestille sig, at ministeren så kort tid efter, at hun lovede forbedrede forhold for de handicappede, vil gennemføre en stribe af forslag, der forringer vilkårene for de handicappede? Jeg kan til fulde forstå, hvorfor de handicappedes organisationer er foragede, og hvorfor ministeren er blevet opfordret til at trække sig tilbage som formand for nationalkomiteen. Det kan være, ministeren ønsker at vise, at hun er den, der har mest mod af alle – til at løbe fra sine løfter. Hvis det er målet, må man sige, at ministeren har nået målet.

I mange år har der været bred partipolitisk enighed om, at den, der har et fysisk handicap, ikke også automatisk skal have et økonomisk handicap. Det har været begrun-

delsen for en invaliditetsydelse, der tildeles den erhvervsaktive handicappede som kompensation for de udgifter, der i almindelighed følger af invaliditeten. For at spare i alt 6 mill. kr. – jeg gentager: 6 mill. kr. – bliver det nu formentlig vedtaget, at denne ydelse aftrappes i indkomstintervallet mellem 125.000 kr. og 160.000 kr. Det giver den handicappede en ekstra marginalskat på 30 pct. oven i de 55 pct., der betales i forvejen. Bor den handicappede desuden til leje, nedtrappes boligsikringen med 15 pct. Det vil faktisk sige, at enhver indkomstfremgang, som en handicappet slider sig til, bliver konfiskeret. Den, der er fysisk handicappet, må nu se i øjnene, at det ikke er muligt at forbedre sine økonomiske forhold. Dette er så absolut i strid med målsætningen om, at en handicappet skal støttes i sit arbejde for at blive integreret i det danske samfund. Nu skal den, der prøver at arbejde trods sit handicap, straffes både med skat og mindre invaliditetsydelse.

Hertil kommer, at det bliver dyrere at købe en bil, at det bliver dyrere at udstyre bilen, så den kan betjenes trods handicappet, og at det bliver dyrere at få hjælpemidler i hverdagen. Den, der er født handicappet, eller som har pådraget sig handicappet tidligt, skal nu også ligge sine forældre økonomisk til byrde, idet økonomien hos forældrene til handicappede børn skal endevendes i kommunen, inden der eventuelt allernådigst kan ydes økonomisk bistand.

Der er meget af det, som ministeren foreslår, hvor det er til at se en begrundelse, selv om man ikke kan være enig i begrundelsen. Men de mange indgreb, der specielt rettes mod vore handicappede medborgere – i samme år, som det internationale handicapår forberedes – kan jeg overhovedet ikke se nogen som helst begrundelse for. Besparelserne er så små, at ikke engang kyniske spareovervejelser kan begrunde indgrebene.

Ministeren lægger i sin offentlige fremtræden ikke skjul på, at hun skal vise, at hun har mod. Det kan man ikke indvende noget imod, men jeg vil gøre ministeren opmærksom på, at det, der kræver mest mod, er at indrømme, at man har begået en fejl. Det er min oprigtige overbevisning, at ministeren og dermed regeringen og socialdemokratiet med sine indgreb over for de handicappede vil begå en stor fejl. Derfor vil jeg endnu en